

Herziening/bezwaar/navorderen/ambtshalve vermindering.

Het lijkt een woordenspel. Onder welke titel een aanslag aanpassing behoeft lijkt minder van belang, met dien verstande dat de rechtszekerheid met zich brengt dat verhogingen met de nodige waarborgen omgeven moeten zijn.

Principieel lijkt mij dat het rechtzekerheidsbeginsel met zich brengt dat een belastingplichtige ervan uit mag gaan dat de aanslag definitief is. Een onzekere periode van 3 maanden daarna, is daarmee in strijd.

Waarom herzien ipv aanpassing via bezwaar?

Zit hem dit in de vergoeding van kosten? Immers bij herzieningen is art. 7:15 Awb niet meer van toepassing, maar gelden de civiele regelingen cq Besluit schadevergoeding. N.m.m. dient ook bij herzieningen een bestuursrechtelijke mogelijkheid om vergoeding van kosten te verkrijgen mogelijk gemaakt te worden.

Navordering naar 12 jaar bij kwade trouw?

Dat belastingplichtige te kwader trouw minder recht van spreken hebben acht ik toelaatbaar. Een termijn van 12 jaar is echter wel erg lang.

Te meer daar er ook belastingplichtigen te goeder trouw zijn die na (bijv.) 10 jaar in het voorstel geconfronteerd kunnen worden met een belastingdienst die meent dat van kwader trouw sprake is. De termijn van wettelijke bewaarplicht is al lang verstreken, dus mogelijk dat deze belastingplichtige niet meer over gegevens/stukken beschikt die de argumenten van de fiscus waarom sprake zou zijn van kwade trouw kunnen weerleggen. Oplossing zou dan zijn dat iedere belastingplichtige voortaan al zijn stukken 12 jaar zou moeten bewaren. Over een lastenverzwaring gesproken!

Voorgesteld wordt in art 16 het kenbaarheidsvereiste terug te brengen naar 15%. Nmm wordt daarmee de realiteit geweld aangedaan. Handhaving van 30%, bij voorkeur gecombineerd met een absoluut bedrag lijkt gewenst. Ook wil ik ervoor pleiten om de mogelijkheid van tegenbewijs mbt de kenbaarheid te introduceren.

De tekst van art. 22c, eerste lid lijkt een fout te bevatten. Het gaat volgens mij niet om de dagtekening van de aanslag, maar om die van binnenkomst van de aangifte (vgl. ook MvT, art. 22c, openingszin).

Art 65 is het sluitstuk, die in een grote behoefte voorziet. Een belastingplichtige zal niet bewust verzuimen om direct een "goede" aangifte te doen. Om dan de eis te gaan stellen dat er sprake moet zijn van nieuw gebleken feiten gaat mij te ver. Dat de termijn gekoppeld is aan de navorderingstermijn (die flink verkort wordt) valt te billijken.

Alternatief: altijd vermindering gedurende navorderingstermijn; langer alleen bij - kort gezegd - nieuw gebleken feiten.

Ook zou ik voor willen stellen om de beslissing om ambtshalve vermindering vatbaar te maken voor bezwaar en beroep.